

MIRCEA MANOLACHE (1923 -1972)

Născut în anul 1923, imediat după absolvirea facultății s-a angajat la Șantierul Naval "Viitorul" din Brăila, unde a parcurs pe rând treptele ierarhice de inginer stagiar, șef al sectorului mecanic, șef al secției norme, șef al serviciului tehnic și inginer șef. Aflat în această funcție, a fost invitat în 1952 și a acceptat postul de conferențiar la Institutul Mecano- Naval din Galați, care fusese înființat doar cu un an în urmă. Ca la orice început, aici erau foarte multe de organizat și de făcut. A fost nevoie să devină Șeful Catedrei Tehnologie Mecanică și, de asemenea, Directorul Bibliotecii Institutului Mecano-Naval.

O catedră de tehnologie mecanică cu o bază materială care trebuia atunci înființată și dezvoltată de la zero, pentru care nu i s-au putut pune la dispoziție decât două încăperi ale corpului auxiliar din fundul curții fostului Pension de Fete Notre Dame de Sion, pe terenul unde acum se află Bazinul Hidrodinamic de Carene, alăturat Străzii Științei. În încăperea din stânga a fost proiectat și amenajat Laboratorul de Ajustaj Mecanic cu 12 posturi de lucru pentru studenți, în care eu, ca student în anul universitar 1953 – 1954, am aflat pentru prima dată cum se prelucreză și ajustează manual metalul pentru a deveni piesa dorită. În încăperea din dreapta a fost proiectat și amenajat Laboratorul Mașini - Unelte, unde au fost montate tot felul de mașini - unelte noi, precum strung paralel, mașină de frezat, mașină de rabotat orizontal, mașină de rabotat vertical și două polizoare mari pentru ascuțirea sculelor așchietoare. Pentru proiectarea și amenajarea laboratoarelor, pentru efectuarea orelor de lucrări de laborator, a fost necesar ca șeful de catedră să-și alcătuiască un colectiv de lucru format din tehnicieni și cadre didactice dispuse să lucreze mai puțin pentru bani, în primul rând din pasiune. Factorul mobilizator în această nobile activitate era exemplul personal al șefului de catedră Mircea Manolache.

Alăturat construcției vechi, au fost adăugate halele Laboratorului Forjă și Laboratorului Turnătorie, în care a fost montat un cubilou funcțional de înălțime 4 m, ce producea fontă ca un furnal adevărat. Am funcționat aici ca asistent și îmi amintesc cu cât interes lucrau studenții la formele de turnare în nisip și apoi la satisfacția lor când vedeau apărând piesele turnate pe care le dezbăteau din forme. În Laboratorul Turnătorie funcționa și un cuptor rotativ pentru aliaje neferoase, un cuptor cu arc electric, o instalație pentru nodulizarea fontei și multe altele, proiectate și realizate complet cu forțe proprii de colectivul condus cu pasiune de același șef de catedră.

În anii 1958 - 1959 a condus proiectarea și realizarea Laboratorului de Sudură, ce avea patru posturi de sudare manuală cu arc electric, două posturi pentru sudarea cu flacără oxi-acetilenică și un post de sudare în mediu de argon, mare noutate tehnică în acele vremuri.

În această atmosferă de avânt creator mult fructificat a fost posibil ca în anul universitar 1960 – 1961, șeful de catedră Mircea Manolache să conducă înființarea Secției de specializare Tehnologia Construcțiilor de Mașini, cu durata de 5 ani, pentru care au fost depuse alte mari eforturi de dezvoltare în fostele clădiri ale Liceului de Fete, alăturat Facultății de Mecanică. Mai târziu, în 1988, pe acest teren au fost construite actualele pavilioane B și D, care aparțin aceleiași specializări, din care au derivat secțiile Mașini hidraulice și pneumatice, Tehnologia construcțiilor de mașini, Mecatronica, Mașini unelte, Tehnologii și echipamente neconvenționale, Roboți industriali, Utilajul și tehnologia sudării. Păcat că eminentul profesor Mircea

Manolache nu a mai apucat să vadă cât de multe și frumoase ramuri a dat copacul didactic al strădaniilor sale.

Ca director al Bibliotecii Institutului Mecano-Naval până în 1953, care s-a numit Institutul Tehnic în perioada 1953 - 1957 și apoi Institutul Politehnic între anii 1957 și 1974, Profesorul Mircea Manolache a avut de realizat un obiectiv de importanță capitală, care a plecat de la 8520 volume în 1951 și a ajuns la 314.000 volume în 1974. Startul a fost luat cu două încăperi de la parterul actualului Pavilion A în aripa nordică, apoi în 1956, prin intrarea în funcțiune a primelor două cămine studentești de la Grădina Publică, biblioteca a primit un spațiu mult mai larg la etajul al doilea al aripii centrale din Pavilionul A, iar Profesorul Mircea Manolache a avut iar mult de lucru și cu amenajarea acestui nou spațiu.

Fiind pe deplin conștient de necesitatea cursurilor didactice, a fost printre primii care și-a scris cursul. În 1957 a publicat cartea Manolache M și Șeitan Gr. Tehnologia Metalelor, Litografia Ministerului Învățământului. În 1962 a tipărit Tehnologia mecanică, vol. 1 și 2, Institutul Politehnic Galați și mi-l amintesc foarte bine cum lucra prin înțepare cu acul matrițele cu figuri pentru mașina manuală de multiplicat Gestetner, folosind timpul din ședințele interminabile la care eram mereu mobilizați să participăm în scopul educării noastre în spirit socialist. În anul 1966 a publicat Îndrumar de Tehnologia Materialelor, destinat lucrărilor de laborator.

Profesorul Mircea Manolache a fost primul în România care a inițiat ample și minuțioase cercetări privind coroziunea metalelor și îmi amintesc foarte bine mostrele de plăcuțe pe care le așezam în diverse locuri, în medii atmosferice sau acvatice și pe care le examinam vizual și le cântăream periodic, pentru a constata efectul de coroziune, această plagă a construcțiilor de mașini și de structuri metalice, printre care și corpurile de nave, mașinile și utilajele de transportat ș.a. În strânsă legătură cu procesul electro-chimic de corodare a metalelor, pe care îl studia, profesorul a inițiat ample cercetări contractuale pentru determinarea proprietăților vopselelor marine anticorozive care se fabricau în România.

Corpul unei nave trebuie să fie protejat anticoroziv, dar și antivegetativ. Pentru ca pe suprafața carenei imersate să nu se dezvolte și fixeze vegetație și vietăți marine de genul scoicilor, care măresc mult rezistența la înaintare și deci consumul de combustibil reducând viteza de deplasare, peste stratul de vopsea anticorozivă trebuie folosit un strat de vopsea antivegetativă. Acest strat trebuie să nu provoace însă poluarea apei în care plutește nava. Au fost dezvoltate cercetări contractuale foarte interesante în acest domeniu de-a dreptul fascinant. În colaborare cu membrii echipei, Profesorul Mircea Manolache și-a valorificat rezultatele cercetărilor în cadrul celor 29 articole pe care le-a publicat în reviste de specialitate.

Activitatea sa creatoare s-a manifestat și prin obținerea în anul 1967, a două brevete de invenție în calitate de co-autor: Mașină pentru fasonarea tablelor metalice cu ajutorul tensiunilor termice și Procedeu și sculă pentru tăierea oțelului și aliajelor dure.

Cea mai importantă realizare a sa nu fost însă nici biblioteca, nici vasta bază materială didactică, nici valoroasele cercetări științifice întreprinse cu succes. Fără a le diminua valoarea incontestabilă, cred însă că mult mai importantă a fost atmosfera colegială pe care a cultivat-o în catedră și pe care a lăsat-o moștenire urmașilor, prin exemplul său personal de modestie, corectitudine etică și spirit de echipă. Soarta m-a purtat prin trei colective de catedră și pot afirma că mereu am avut în minte și în inimă spiritul colegial exemplar din primii mei ani de carieră didactică, atunci când am avut norocul să lucrez sub îndrumarea Profesorului Mircea Manolache.

Urmașii săi la catedră au putut construi cel mai puternic colectiv al Facultății de Mecanică, cele mai ample și moderne clădiri, cea mai mare prezență în organele de conducere din facultate și din universitate, cel mai mare număr de purtători ai titlului onorific Doctor Honoris Causa în Facultatea de Mecanică. Mare păcat că părintele spiritual al acestor roade nu a ajuns să le fie martor. După o grea suferință, în urma unei boli necruțătoare, viața i-a fost curmată la vârsta de 49 ani, în anul 1972, când tocmai câștigase concursul pentru postul de profesor.

În anul 1984, atunci când au fost construite corpurile B și D pentru specializările pe care le-a inițiat Profesorul Mircea Manolache, amfiteatrul D 11 a fost botezat cu numele său, pentru a aminti urmașilor de un om care și-a închinat scurta viață propășirii învățământului superior aici la Galați. Rândurile de mai sus caută să aducă puțină lumină în bezna care se așterne de obicei după plecarea oamenilor în neființă.

Profesor Ion Ioniță

26 februarie 2014

Surse documentare:

- 1) Brezeanu Ioan, Universitatea din Galați, 1948-1990 : Istorie și tradiții universitare. Galați: Porto-Franco, [1992]. 379 p.;
- 2) www.ugal.ro